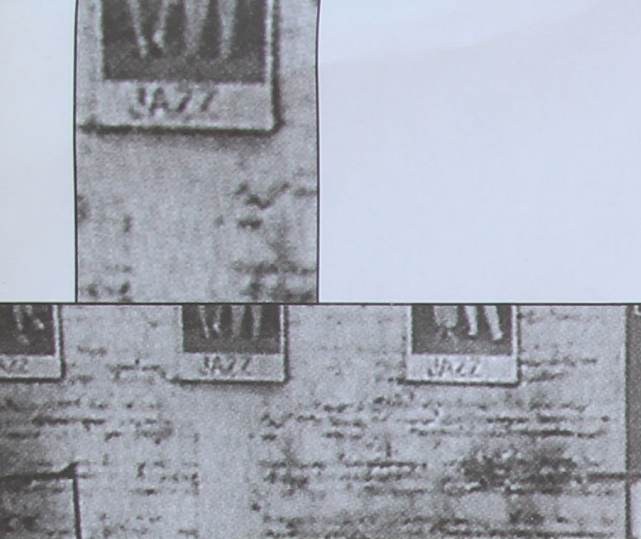




★ midnight rebel

#4 φλεβάρης μάρτης 2004 - 2 €

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΘΕΣΕΩΝ ΜΑΧΗΣ ΣΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ



no dancing



from nine to zero

Πρωινό μετέωρη σε διαδρομές
και επιθυμίες.
Επανάληψη υδάτινη.
Προς το λιμάνι...
Κατάβαση σε πέτρινη σκάλα.
Η κατάρα της όρασης.

Στηριγμένο σώμα
σε μπλε τρένο πράσινης διαδρομής.
Πρόσωπα χωρίς αποτύπωση.
Λίγο τυρί και γάλα.
Να ξεδιψάσω.
Εσύ μακριά.

Το τηλέφωνο με πνίγει.
Οι λέξεις που δεν απλώνουν δρόμους.
Κλείνω πόλεις
σε παράλληλο σήμα.
Κόκκινα παραμύθια
και επιδρομές σε άδεια ντουλάπια
Δεν έχει σχοινιά.
Τέλος.

Ανοικτό παράθυρο
σε τοπογραφία χωρίς κουρτίνες.
Καπνισμένο δωμάτιο.
Άσχημο πρόσωπο να βουτάει
σε λασπωμένες μνήμες.
Ξεχνάω πάλι τα χέρια σου.
Μόνο να ξεμακραίνεις.
Ποτέ να έρχεσαι.

Τοπομετρία επιταχυνόμενης
οπτικής βαρβαρότητας.
Χαρτογραφώ τις απωλεσθείσες
συλλογικές περιπέτειες.
Εκείνες διαμορφώνουν τον κόσμο
όπως τον ζούμε.
Ξένο και Εχθρικό.

Σουγιάδες εκσφενδονίζουν
οι μέρες στις ανάπηρες ώρες μας.
Καρφωμένοι σε τοίχους
διακοσμούμε τους εγκλεισμούς.
Δεμένοι σε χέρια
παγιδεύουμε την κίνηση.
οριοθετούμε τις πράξεις
και διαιρούμε τη συνέχεια...
Σε κύκλους, ψηφία
και παλμούς...

Θα ήθελα να ξαναδώ για λίγο αυτά
τα χέρια αν και φαντάζομαι πως
αυτό το ποτήρι δεν το χρειάζεστε
άλλο. Η στεριά είναι θολή μόνο αν
θέλεις να τη δεις έτσι ακόμα κι αν
σε ζαλίζει η θάλασσα. Όλα τα
καράβια πρέπει να φύγουν τα
μεσάνυχτα ή τουλάχιστον μία φορά
στη ζωή μου. Αφήνω πίσω το
στομάχι μου, θα επιστρέψω κάποια
στιγμή να το πάρω αν το χρειαστώ.
Όταν κάνω αυτό που θέλω ο
ουρανός σκοτεινιάζει μόνο πάνω απ'
τα νησιά ή από κείνους τους τόπους
που, ενώ θα 'θελαν πολύ νά 'ναι
νησιά, ο θεός δεν υπήρχε τότε.
Μαύρα τηλέφωνα. Οι τζιμινιέρες.
Τα ουρλιαχτά ενός θυθού που με
καλεί κοντά του. Η σκέψη τελείωσε,
τα ταξίδια όχι. Αγαπώ πιο εύκολα τις
νύχτες και φεύγω χωρίς
προειδοποίηση. Η θάλασσα
στέρεψε, το μυαλό μου όχι ακόμα.



Στην άκρη της Γης του Πυρός είναι
το ακρωτήριο. Οι δυτικοί
θαλασσοπόροι το ονόμασαν
"ακρωτήριο horn". Κέρατο. Από το
σχήμα του.



Ο Δαρβίνος ταξίδεψε ως τη Γη του
Πυρός το 1871 - θέλοντας να δει με
τα μάτια του τους "πρωτόγονους"
που περιέγραφαν οι ναυτικοί. Είδε
"ανθρώπους τόσο καθυστερημένους
ώστε κυκλοφορούν γυμνοί, τρώνε
ό,τι βρουν, κανιβαλίζουν, σκοτώνουν
τα παιδιά τους και δέρνουν τις
γυναίκες". Δεν υπήρχε τίποτα τέτοιο
όπως μαρτυρούν εξερευνητές πριν
αυτών - δεν είχε όμως σημασία.

Στο βιβλίο του *Descent of Man*
περιέγραψε του ιθαγενείς της Γης
του Πυρός όπως τον βόλεψε για να
επιδείξει την ολοφάνερη ανισότητα
των ανθρώπινων φυλών - εξαιτίας
της εξέλιξης ορισμένων...

Τα καράβια, τα λιμάνια, τα
δελφίνια πίσω απ' τα καράβια,
κάτω απ' τα λιμάνια. Ο τόπος
αλλάζει ή ο χρόνος, δεν ξέρω.
Λέω, γιατί εγώ δεν κινούμαι, έχω
σταματήσει εδώ τώρα και μόνο
νοσταλγώ. Επαναφέρω τις
διαδικασίες των αναμνήσεων
χωρίς οίκτο για κανένα νερό που
με βάπτισε ή μ' έπνιξε. Εξάλλου
αυτή η θάλασσα αύριο θα είναι
αλλού, πώς να την εμπιστευτείς
για να σε ταξιδέψει... Επιλέγω να
αφεθώ στο ρεύμα της, στο
ηλεκτρικό εκείνο ρεύμα που με
ρίχνει ξυπόλυτη και γυμνή σε
σπίτι που έχω βρεθεί μόνο ως
ερωμένη κάπου τρεις χιλιάδες
χρόνια πριν. Μην ξυπνάς. Άσε
τα χέρια σου να τα πάρει ο
άνεμος να τα σκορπίσει σ' όλη
τη γη. Να 'σαι παντού εκτός
από μέσα μου.

tierra del fuego

αυτά που θα κρατήσω για έναν αιώνα

μια ξυραφιά στην παλάμη

την μυρουδιά του βρεγμένου χώματος

τους μοναχικούς χορούς

την θερμότητα του ερωτευμένου σώματος

λέξεις, μικρές και μεγάλες

τον θυμό μου

την τέχνη της σιωπής

την συμβουλή: "μη ρίξεις τα στάνταρ"

τα στάνταρ

τους αυτοσαρκαζόμενους γέροντες (έχει σάρκα η ζωή που ζει)

το γέλιο και το κλάμα

την τιμή στον αντίπαλο που την αξίζει

το κομμάτισμα της αγάπης

όλους τους ιριδισμούς των θλεμμάτων

την μελαγχολία του φθινοπώρου (όπως κάθε χρόνο)

το μίσος

την ερώτηση: "θες να τα ξέρεις όλα;" και την απάντηση "όχι"

ομίλη

ένα ξημέρωμα στη Βραυρώνα

όλον τον πλούτο της συντροφικότητας

την όσφρηση

το κονσέρτο στην Κολωνία

το σφίξιμο των μπράτσων στην αλυσίδα

την αμηχανία στο κενό

νερό

τα ταξίδια (έγιναν δεν έγιναν θα γίνουν δεν θα γίνουν)

το βάσανο του ίσως (και το ίσως το ίδιο)

την διαπίστωση ότι φτιάχνουμε τα νοήματα που μας αξίζουν (τους αξίζουμε)

ό,τι δεν έχει όνομα κι ό,τι δεν έχει ειπωθεί

όλα αυτά και άλλα, καθώς ακόμα κιαν ο δρόμος είναι μακρύς θα τον ανοίξουμε
(εμείς ή άλλοι, το ίδιο κάνει) - όπως, επίσης: θα τις εφεύρουμε τις έντιμες
περιπέτειες, όσες μας λείπουν.

κοινωνικές μηχανές δεν ήταν σιδερένιες, βαριές και βρώμικες όπως εκείνες των εργοστασίων, αυτό δεν σήμανε πως δεν υπήρχαν. Με λίγη καλή και αποτελεσματική αφαίρεση η ιδεολογία, ο μεγάλος τυποποιητής του μέσα και του έξω του κόσμου, μπορούσε να μελετηθεί και να δουλευτεί με καινούργιους τρόπους. Μπορούσε κι έπρεπε: το ανθρώπινο κοινωνικά δείγμα όφειλε να ομολογήσει γρήγορα και οικονομικά την ευρύτερη αλήθεια.

Liquid skies, multiple choices

Αυτή η τεχνική, στο διάβα της “ανάπτυξης” και των εφαρμογών της, πέρασε φουρτούνες. Όπως στο εργοστάσιο έτσι και στην κοινωνία (του) η δειγματοληψία γεννήθηκε σαν απόφυση και φύλακας μαζί της κανονικότητας. Μιας κανονικότητας εννοημένης γραμμικά και επίπεδα. Ως προς την υλική παραγωγή των εμπορευμάτων το δόγμα είχε

περιορισμένους μπελάδες να μαζέψει: βλάβη, λάθος συνθήκες, απροσεξία ή σκόνημο σαμποτάζ, όποια και νά ‘ταν η αιτία που πρώτα το δείγμα και ύστερα η παρτίδα έβγαναν στην άκρη, μπορούσε να αναζητηθεί γρήγορα μέσα ή γύρω απ’ την μηχανή. Τι, όμως, για τις αόρατες μηχανές των ιδεολογιών; Όσο δυνατά κι αν φώναζε ο συλλογικός ελεγκτής “ελλάτωμα! προσοχή ελάττωμα!” ήταν αναγκασμένος να το κάνει πολύ εκ των υστέρων, χωρίς πρόχειρο έναν διακόπτη να κατεβάσει. Γιατί στην κοινωνική παραγωγή απόψεων και συμπεριφορών, σε αντίθεση με την

εργοστασιακή παραγωγή εμπορευμάτων, το θεώρημα “1 στα 1000 μας είπε την αλήθεια

9 εντολές του τύπου τους: φλερτάρει με βάση τα ζώδια, γνωρίζεται ή όχι, δικαιολογεί ή απορρίπτει, αμφιβάλλει και βεβαιώνεται σ’ αυτή τη βάση.

Άλλο παράδειγμα: τα ευρείας χρήσης και αποδοχής ερωτηματολόγια περί της σεξουαλικότητας, της τρυφερότητας, ή άλλων “προσωπικών δεδομένων”, στα φτηνά έντυπα ποικίλης ύλης. Και πάλι τέλεια, και πάλι εξαιρετική επιτυχία. Το φοβερό και τρομερό ενώ του καθενός και της καθημιάς, αυτό το αδιάλλακτο ενώ που τα θέλει όλα και τα θέλει τώρα (αυτο)αναλύεται στο πόδι σε ένα μενού 10 ερωτήσεων και 10X4 απαντήσεων για να (αυτο)συγκρουηθεί πάνω στα ίχνη των επιλογών που έκανε απ’ το ελκυστικό ρεπερτόριο. Αφού μπορεί κανείς να είναι οι τέτοιου είδους “απαντήσεις” του, τότε αυτές, μια ή δύο κόλες χαρτί όλες κι όλες (κατάλληλες να διαβαστούν από μηχανή), είναι το δείγμα του εαυτού του.

Αν η παραδοσιακή κοινωνική δειγματοληψία ευδοκίμούσε στο έδαφος όπου οι συμπεριφορές και οι απόψεις διαμορφώνονταν (ή, τουλάχιστον, είχαν διδαχθεί να εκδηλώνονται) σαν γραμμικές αλληλουχίες κι αν ήταν προσανατολισμένη στο να δίνει στατικές απαντήσεις, τι προσδευτικό στ’ αλήθεια (με την κυριολεκτική και όχι την ιδεολογική έννοια της λέξης “πρόδος”) που το κοσμικό χάος έφαγνε με την θλίψη του την τάξη του; Οι τύποι της ομορφιάς μπορούσαν να διαφέρουν - αλλά επέτλους η ομορφιά επιβεβαιωνόταν σαν τυπική. Οι απαντήσεις της εξερεύνησης της σεξουαλικότητας μπορούσαν να ποικίλουν - άρα το ερωτηματολόγιο άξιζε να γίνει ευέλικτο, γιατί οι ομολογίες ήταν οικειοθελείς. Η

και των υπόλοιπων 999” ήταν αναγκασμένο να παραβλέπει και να προσπερνάει το τι λέει κάθε 1 των 1000 στα υπόλοιπα 999. Έπρεπε να περάσουν πολλά χρόνια για να γίνει δεκτό το προφανές: η κοινωνική παραγωγή και αναπαραγωγή της κανονικότητας και της μη κανονικότητας δεν είναι (αναγκαστικά) ούτε γραμμική ούτε επίπεδη. Είναι - όπως λένε πια οι metarost επιστήμες του κεφάλαιου - χασοτική.

Να λοιπόν που για έναν λόγο παραπάνω (και τι λόγο!) η συντήρηση της πεποίθησης ότι το 1 στα 1000 των ανθρώπων είναι “αντιπροσωπευτικό, και η συντήρηση της λειτουργικότητας αυτής της πεποίθησης χρειάζονταν αυστηρές εγγυήσεις. Όχι επιστημονικές, αλλά (είναι παράξενο;) κοινωνικές! Θα έπρεπε - αν το σκέφτηκε κανείς έτσι καθαρά - οι ίδιες οι κοινωνίες (και όχι οι ερευνητές τους, ή έστω όχι μόνο αυτοί) να επιβεβαιώνουν την “αντιπροσωπευτικότητα” των “δειγμάτων” μέσα απ’ τους κόλπους τους. Κάτι σαν (υπο έλεγχο) αυτοδιαχείριση του κοινωνικού δειγματοσιμού...

Από την μια μεριά η ανάπτυξη της καπιταλιστικής συνθετότητας και η διαμόρφωση μιας ανάλογης κοινωνικής συνθετότητας (σε γνώσεις, ικανότητες, ανάγκες, επιθυμίες, ελλείψεις...). Από την άλλη μεριά, αντίθετα, η ανάγκη της τυπο/λογίας και της τυπο/ποίησης. Πώς θα μπορούσαν αυτά να συμβιβαστούν;

Αν όχι πιο πριν, σίγουρα από τα eighties και μετά η κοινωνική δειγματοληψία βγήκε απ’ τα συρτάρια των ειδικών που - μέχρι τότε - βρισκόταν σαν ακριβό εργαλείο κατασκοπείας επί του κοινωνικού ή σαν μυστικό. Άφησε το αγέροχο ύφος, έβγαλε τα σοβαρά γυαλιά της, κατέβηκε στο



εξυπνάδα δεν είναι ασφαλώς κληρονομική - αλλά γιατί να ντρέπεται κανείς που μπορεί να μετρηθεί, σαν το ύψος ή την αρτηριακή πίεση; Ο καθένας θα μπορούσε ακίνδυνα να είναι ο εαυτός του - εάν ο εαυτός γινόταν ατομική κατάθεση σε μια τράπεζα, μία από τις 5 - 10 τράπεζες του στυλ. Η κοινωνική παραγωγή δεν ήταν πια εκ θεμελίων απροσδιόριστη. Οι κοινωνικές συμπεριφορές δεν ήταν απροσδιόριστες, ανεξέλεγκτα βολονταριστικές (όπως φάνηκε προς στιγμήν) γιατί έβρισκαν ανυπόφορο το να είναι τέτοιες. Ο καθρέφτης του 1 στα 1000 δεν είχε σπάσει... ίσως... Χρειάζόταν όμως βελτιώσεις, προσαρμογές, περποίηση.

Καθ’ οδόν προς ένα φανταστικό κέντρο

Δεν χρειάζεται να μπορούμε στα μυστικά των ειδικών για να υποστηρίξουμε ότι η διαδικασία της δειγματοληψίας, που ξεκίνησε κατά κάποιον τρόπο ερχόμενη απ’ έξω να εμποτεύσει το κοινωνικό υλικό, έγινε πιο σύνθετη εξαιτίας της κίνησης αυτού ακριβώς του “υλικού”. Κυρίως: έγινε διπλής κατεύθυνσης. Είναι εύκολο να δείξουμε την προπανανδιστική αξία κάθε προεκλογικού γκάλοπ για παράδειγμα: όμως το συμπέρασμα ότι όλα έρχονται “απ’ τα πάνω”, σαν διαταγή ή κατάρτα, θα ήταν λειψό και τελικά λασθεμένο. Οι χιλιάδες μικρές τελετές συγκρότησης υποκειμενικότητας στον σύγχρονο κόσμο έχουν τον δικό τους λογαριασμό με τα πράγματα (κι εκεί εξάλλου βρίσκεται η μοναδική δυνατότητα αυτού του κόσμου να αρνηθεί την άθλια κανονικότητά του). Η τυποποίηση των συμπεριφορών και των



απόψεων, η ευμένεια στα στερεότυπα, δεν εξυπηρετεί μόνο τις μεγάλες γραμμές της εξουσίας - αλλά και την καθημερινή μικρο-μηχανική της. Εξυπηρετεί την διαρκή τακτοποίηση των κοινωνικών σχέσεων, την επικράτεια του Ταυτού (“Του Ίδιου”) πέρα και μακριά από την εκπληξη, την απόλαυση και την οδύνη του Άλλου.

Είναι λοιπόν αλήθεια ότι οι ειδικοί της κοινωνιολογίας (και της δειγματοληψίας της) διδάσκουν το κοινό τους: αλλά είναι το ίδιο αλήθεια ότι αυτό το κοινό διδάσκει τους ερευνητές του. Κι έτσι, στη θέση της στατικής κοινωνικής στατιστικής μπήκε ένα είδος δυναμικής ανάλυσης. Δυο τρία συμπεράσματα της θεωρίας του χάους και (κυρίως) οι αποτυχίες της φορντικής δειγματοληψίας σε ένα μεταφορντικό (αλλά όχι λιγότερο μαζικό) συμπεριφέρεσθαι έδωσαν έμφαση στην αναζήτηση τάσεων μάλλον παρά θέσεων στην έρευνα των απόψεων και των πρακτικών μέσα στις κοινωνίες. Αυτό σημαίνει, ανάμεσα στα άλλα, κι αυτό το σημαντικό: τώρα το “δείγμα” δεν πρέπει να “μετρηθεί καθ’ εαυτό” αλλά πρέπει να συγκριθεί με τα προηγούμενα δείγματα. Γιατί το ζητούμενο δεν είναι (ή, δεν είναι κυρίως) να ομολογήσει το 1 των 1000 την ταρινή αλήθεια την δική του και των άλλων 999. Το ζητούμενο είναι να ελεγχθεί τι άλλαξε από την προηγούμενη και την πιο προηγούμενη αλήθεια (τις προηγούμενες δειγματοληψίες) και τί έμεινε σταθερό· να μελετηθεί η μικρότερη ή μεγαλύτερη γενεαλογία των απόψεων και των συμπεριφορών· να καταστρωθεί το διάγραμμα της “ιστορικότητάς” τους· να προβλεφθεί - τέλος - πιθανολογικά η αυριανή άποψη, η αυριανή συμπεριφορά. Αυτό είναι ένα ζήτημα (ίσως όχι

πεζοδρόμιο. Έγινε “λαϊκή”, σαν ένας τρόπος να διαβάσει κανείς γρήγορα κι απλά το μυθιστόρημα της ζωής του στην περίπτωση ενός άλλου. Η περίπτωση έκρηξη της κοινωνικής διαφορετικότητας που συντάραξε την σκουριασμένη μαζική οργάνωση του καπιταλιστικού κόσμου· κουβάλαγε και την σκοτεινή της μεριά. Διαφορετικός·η.. ναι... Αλλά μαζί ο φόβος της μοναξιάς. Μαζί και η κούραση του πλούσιου χάους των σχέσεων, που ήταν επιθυμητό όταν το έβλεπε κανείς απ’ το παράθυρο, ήταν όμως ζορικό όταν το ζούσε. Ο φορμαλισμός της καθημερινότητας - σαν τεχνική επιβίωσης πάνω στο απελευθερωμένο τζίνι της πολυπλοότητας - βρήκε καινούργιο χόμα να φυτρώσει, σε καινούργιες αυλές. Δεν ήταν τώρα τα 5 είδη φυγείων που ήθελαν 5 ανάλογες κουζίνες και πάει λέγοντας... δεν ήταν αυτό το ξεδιπλωμα, ο ντετερμινισμός του κοινωνικού. Ήταν το ζητούμενο της αναγνωριστικότητας (της αυτοαναγνωριστικότητας κατ’ αρχήν) μέσα στην συνθετότητα του (καπιταλιστικού) κόσμου που έβαζε το ζήτημα των στερεότυπων σε καινούργια βάση.

Παράδειγμα, πολύ μακριά (:) από μαζικά εργοστάσια και κοινωνιολογικά εργαστήρια: τα ζώδια. Στην κορύφωσή της η ανασταρχή των seventies ανακάλυψε ξανά την γοητεία του ζωδιακού κύκλου. Και την έκανε μόδα μακριάς πνοής. Back to 2000 π.χ. Τέλεια! Εξαιρετική επιτυχία! Ο κόσμος των ανθρώπων αποτελείται από 12 βασικούς τύπους όλους κι όλους, κριάρια, μοσχάρια, κλπ (στο κινέζικο αλλιώς). Κι αυτό είναι ο.κ. αρκεί να παίρνει ο καθένας απ’ αυτήν την τυπολογία την μικρότερη ή μεγαλύτερη δόση του οικειοθελώς. Ύστερα πράτει κοινωνικά σαν εντολέας του τύπου του απέναντι σε

μοναδικό αλλά οπωσδήποτε καίριο) όπου η κοινωνική δειγματοληψία χωρίζεται πλέον από τον δειγματοληπτικό ποιοτικό έλεγχο των πραγμάτων: δεν εστιάζει στο να επιβεβαιώσει αυτό που έγινε κοινωνικά αλλά προσπαθεί λαχανιασμένη να προβλέψει τι θα γίνει. Είναι προγνωστική.

Κι έτσι, το γεγονός που σημειώσαμε στην αρχή, το ότι δηλαδή μπορεί ακόμα και οι 7 στους 10 να κλείνουν κατάμουτρα την πόρτα ή το τηλέφωνο στους ερευνητές, μοιάζει να “ξεπερνιέται”. Γιατί οι δαιμόνιοι κατάσκοποι του κοινωνικού δεν θέλουν να μάθουν μόνο “τί λένε” λίγες τριάδες μέσα σε λίγες δεκάδες ανθρώπων... Θέλουν επίσης να μάθουν “τί λένε” σήμερα σε σχέση με αυτό που έλεγαν χθες και

προχθές: και τελικά τις κατευθυνσεις με τις οποίες το “δείγμα” δέχεται τις επιρροές από τους υπόλοιπους γύρω του, εκείνους που αρνούνται να “μιλήσουν”. Ή, για να το πούμε αλλιώς, τι λέει το 1 των 1000 με τα υπολοιπα 999.

Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει το εξής: Πριν, η δειγματοληψία έπρεπε να είναι εντελώς τυχαία (υπό κάποιους όρους). Τώρα το δείγμα μπορεί να είναι εντελώς σταθερό, τα ίδια και τα ίδια πρόσωπα: αν μια φορά αυτό το δείγμα αποδείχθηκε

“αντιπροσωπευτικό”, τότε μπορεί στη συνέχεια να μετριούνται επάνω του οι εξελίξεις και οι διαφοροποιήσεις στα γούστα, στις απόψεις, στις πρακτικές. Μπορεί να μετρώνται οι τάσεις του σαν γενικές. Κάπως έτσι οι εταιρείες μέτρησης τηλεθέσης του κάθε σκουπιδιού έχουν, πλέον, “σταθερό δείγμα” (αφού εγκαθιστούν στις τηλεοπτικές συσκευές των εν λόγω εθελοντών ειδικούς

κατασκοπευτικούς πομπούς). Και κάπως έτσι οι εταιρείες δειγματοληπτικών ερευνών στρέφονται στην “αξιοποίηση” του τηλεφώνου σαν μέσου “προσέγγισης”. Το τηλέφωνο (το υποκείμενο) που δέχτηκε - να απαντήσει - στα - ερωτήματα - της - (όποιας) έρευνας “φακελώνεται” (μπορεί κατά προσέγγιση να “διασταυρωθεί” με άλλα στοιχεία ταυτότητας), ακόμα και ως προς την ημέρα και την ώρα που έγινε η δειγματοληψία. Και το σύνολο της τηλεφωνικής δειγματοληψίας γίνεται “δείγμα πιλότος”...

Την ίδια στιγμή, για να ολοκληρωθεί η αμφίδρομη διαδικασία, το αποτέλεσμα της δειγματοληπτικής έρευνας επιστρέφει στην κοινωνία σαν αποτύπωση της κανονικότητας της. Του φάσματός της. Με εκείνον τον τρόπο που κάνει εύληπτη την γρήγορη διάκριση (απ’ την μεριά του κοινού) ανάμεσα σε κύριες και δευτερεύουσες τάσεις. Στο βαθμό (και για όσο καιρό συμβαίνει έτσι, όμως αυτό εξαρτάται από διάφορους παράγοντες) το “μέσο” ζητούμενο των απόψεων ή και συμπεριφορών είναι να ταιριάζουν στον τον μυθικό “μέσο όρο”, στο “ίδιο” (ή, έστω, να μην αποκλίνουν έντονα απ’ αυτό) η οποία σημερινή παράσταση του φάσματος της κανονικότητας προετοιμάζει την όποια αυριανή. Φτιάχνοντας εκείνο το ορίστο είδωλο (που όχι τυχαία ονομάζεται στην ιδεολογική οικονομία “κέντρο”, “μεσάσιος χώρος” κλπ) το οποίο λειτουργεί, ή πρέπει να λειτουργεί σαν τον παράξενο ελκυστή της θεωρίας του χάους.

Είναι σημαντικό - και πρέπει να το τονίσουμε έγκαιρα - πως τόσο οι δειγματοληπτες όσο και τ’ αφεντικά τους ΔΕΝ έχουν μονολιθική και αδιάλλακτη άποψη για το ποιά πρέπει να είναι το

“περιεχόμενο” αυτού του όποιου “κέντρου”. Κάθε κατασκευαστής ι.χ. αυτοκινήτων, για παράδειγμα, θέλει να πουλάει τα δικά του μοντέλα: αλλά δεν υπάρχει κανένα δομικό πρόβλημα αν το “κέντρο” των κοινωνικών συμπεριφορών ευνοεί τις νταλικές ή τα ποδήλατα... Οι κατασκευαστές θα προσαρμοστούν, και ο μεταξύ τους ανταγωνισμός θα εξελιχθεί στο ποιος θα προσαρμοστεί γρηγορότερα... Όμοια δεν υπάρχει κανένα δομικό πρόβλημα αν στο “κέντρο” των κοινωνικών απόψεων βρίσκεται η χορήγηση δωρεάν πρωϊνης ή η θανατική καταδίκη των χρηστών - θα υπάρξουν κι εκεί οι αναγκαίες προσαρμογές των νόμων. Το ζητούμενο, στην “μετα” φορντική κοινωνική οργάνωση (δηλαδή στον έλεγχό της) είναι να υπάρχει ένα τέτοιο κέντρο, που σέβεται τους “κανόνες”. Και η δειγματοληψία αυτήν την ανάγκη, δική της αλλά και των από πάνω και των από κάτω, πρέπει να υπηρετεί.

Μοιάζουν τα προηγούμενα “σύνθετα” ή και εξεζητημένα; Είναι! Μοιάζουν οριστικά; Δεν είναι! Παρότι ο (εμπειρικός στατιστικός) κοινωνικός έλεγχος έχει βελτιωθεί, και μοιάζει να ταιριάζει στο κοινωνικό υλικό που βάζει στον πάγκο του, δεν μπορεί να βάλει εκεί κάθε τι των κοινωνικών σχέσεων! Τα αφεντικά και οι ειδικοί τους είναι αναγκασμένοι να κάνουν παραδοχές για τεχνικούς και ιδεολογικούς λόγους. Οι ιδέες, οι εφαρμογές και οι νεωτερισμοί του Πανοπτικού έχουν μεγάλη ιστορία - όχι μόνο επιτυχιών αλλά και αποτυχιών!

Το πώς και γιατί σήμερα οι επιτυχίες του κοινωνικού ελέγχου μπορούν να υπονομευτούν θα το πούμε άλλη φορά.



FREEDOM FIGHTERS

- Βασίζεστε σε ένα κόσμο όπου η Σοβιετική • Έναος, βγήκε νικήτρια του Ψυχρού πολέμου.
- Πάρτε το ρόλο του Christopher Walker, ενός υφρλούου, ο οποίος εξελίσσεται σε μαχητή.
- Επιδέξετε την αποστολή που ταυρίσαί με τα στρατηγία σας σκόδι • Σχεδιάστε προσεκτικά κάθε σας κίνηση • Ένα τεράστιο επίλοισόο, το οποίο μπορείτε να χρησιμοποιήσετε.
- Εκπαικτικά γραφικά, τα οποία κάνουν χρήση της μηχανής γραφικών της io Interactive, Glacier.

PC

€42,35

TRUE CRIME

- Στο True Crime - Streets Of L.A. παίρνετε το ρόλο του απατεώνα Nick Kang, που η θρησώδης σήμη του και οι φονικές σκοπόητες του, τον έδωσαν υπεύθυνο για Ρωσική μαφία, που έχουν μετατρέψει την πόλη των Αγγέλων σε πολέμοη (ώνη). Πάρτε μέρος σε εκρηκτικές μάχες με όπλα, αστυνομικούς πολέμοη, καυγάδες και γρήγορους πυροβόλλμοης.
- Με αυτόσηνητο ή παίζετε, στις αποστολές πρέπει να ανακαλύψετε εχθρικούς μάφιοηες, να φάρετε για στοιχεία της υπόθεσης, να βρείτε του πληροφοροδότες σου και να τακταίστε τους βράδι σπλέμενους και θανατηφόρο κακούς αντιπάλους σου.

PC

€58,40

PRINCE OF PERSIA: SANDS OF TIME

- Παίξε το παρνήδι που φήμισαν οι κρτικοί της έθεσης της Ε3 σαν το καλύτερο της χρονιάς.
- Έτσι από την έασητη Περσία και μυστήριο σε μεγάλες δόσεις...
- Γίνε ο ηγέτης του παραμυθού και έναφανε την ελπίη στον τόπο σου!
- Περιλαμβανέη οδηγός στρατηγικής 150 σελών στο ελληνικό.

PC CD ROM

€42,35

BEYOND GOOD AND EVIL

- Ακολουθήστε τις περιπέτειες της Jade στην πόλη της Hylis!!!
- Θα βρεθείς ανάμεσα σε ένα σποκαλφες τη οικονομία και θα κερδίσεις να καταλάβει τον κόσμο με την βοήθεια εξωγήινων δυνάμεων.
- Θα έξεις τη βοήθεια πολλών χαρακτήρων κατά τη διάρκεια του παρνήδι.
- Καθώς και μιας φωτογραφικής μηχανής έασητη που θα σε βγάλει από τη δύσκολη θέση εκεί που δεν το περιμένεις!
- Περιλαμβανέη οδηγός στρατηγικής

PC CD ROM

€33,89

SILENT HILL 3

- Η Heather είναι παρνήμενη, μόνη και φοβισμένη σε έναν τρελό κόσμο όπου ο τράος κυριαρεί με φωνές οι ακούγονται από το πούθεν, τους τούλους να σπάζουν αίμα και τερατώδη πλάσματα να καρδοκούν στην κάθε σκοτεινή γωνία! • Του είναι: Τι έχει συμβεί; Πως βρέθηκε εκεί; Πως μπορεί να επιστρέψει σπίτι.
- Χρειάεσαι απαντήσεις, αλλά δεν υπάρχει κανείς να της πει ότι το μόνο που θα πρέπει να κάνει είναι να προσαφίσει να επιβιώσει!!!

PC DVD

€38,13

WWE SHACKDOWN: HERE COMES THE PAIN

- Ο πάνος είναι πιο έντονος από ποτέ στο WWE Smackdown! Here Comes the Pain!
- Μοναδικό σενάριο και πρωταγώες σκηνές.
- Ρεαλιστικές, εκρήκτες των αθλητών και ακανήτες όπως επίδειξη δύναμης, ταχύτητα, αντίκη και τεχνικές που ανακάλυψαν τον αντίπαλο να παρβόει.
- Πάνω από 55 WWE superstars όπως ο Goldberg, ο Rey Mysterio, και ο Brock Lesnar
- Ανακαμμένο σύστημα ελέγχου και interactive σύστημα παρβόησης του αντίπαλου.

PlayStation 2

Oh tubefucker! Τα παιδιά του σωλήνα θα μπορούν, μετά την συμπλήρωση του 18ου χρόνου της ζωής τους, να μαθαίνουν τον, την ή τους “βιολογικούς” γονείς τους. Στην αγγλία αποφασίστηκε αυτό. Και εισάγει καινούργια δαιμόνια στη βιοτεχνολογική οικογένεια.

Ο λόγος που θεωρήθηκε πρέπει να γίνεται αυτή η “γνωριμία” έχει να κάνει - κυρίως - με τις κληρονομικές αρρώστιες (μέσα ή έξω από εισαγωγικά). Κάποιος που έδωσε σπέρμα στα 25, μπορεί στα 45 του να “έχει βγάλει” κάτι τις... Κάποιο κουσούρι. Ε - λένε οι άγγλοι νομοθέτες - το “παιδί” του θα πρέπει να μπορεί να μάθει αν “κινδυνεύει”

να αποκτήσει μεγαλώνοντας το ίδιο κουσούρι... Αυτή η ανησυχία (“τί άρρωστος θα γίνω άμα μεγαλώσω;”) είναι δέσμια της ιδεολογίας της κληρονομικότητας και της πολυτιμότητας της υγείας... Η “λύση” όμως για τα παιδιά των δοτών σπέρματος (ή των δοτριών ωαρίων) μπορεί να αποδειχθεί χειρότερη από το “πρόβλημα”. Τί σχέση μπορεί να δημιουργηθεί ανάμεσα σε δύο ανθρώπους που δεν έχουν ζήσει μαζί αλλά ο ένας θεωρεί τον άλλο προπομπό των ασθενειών του; Μπλέξιμο....

πατέραςα!

Ludo ergo Sum (Παίζω, άρα Υπάρχω) Οι σοβαροί και καθώς πρέπει “επαναστατικοί κύκλοι” υποσιμούν τα παιχνίδια και τον κόσμο τους (όπως και όλα όσα είναι ένα χιλιοστό μακρύτερα απ’ τις μύτες τους, δηλαδή σχεδόν τα πάντα...). Τα αφεντικά απ’ την μεριά τους δεν είναι τόσο αφελή. Κι έτσι η βιομηχανία των (ηλεκτρονικών) παιχνιδιών είναι ο πιο γρήγορα “αναπτυσσόμενος” κλάδος των μήντια και της μαζικής διασκέδασης. Το “αναπτυσσόμενος” προσδιορισμένο κατ’ αρχήν σε νόμμερα νομισμάτων με πολλά, πάρα πολλά μηδενικά.

Ακόμα σημαντικότερη από τον τζίρο των video games, ακόμα σημαντικότερη κι απ’ το γεγονός ότι αυτή τη στιγμή είναι η βιομηχανία των ηλεκτρονικών παιχνιδιών που “τραβάει” την “ανάπτυξη” άλλων κλάδων της πληροφορικής, είναι - κατά την γνώμη μας - η *αθόρυβη* (:) επανάσταση που γίνεται στη μαζική “κουλουρά” του παίζειν. Και μέσω αυτής στις πρακτικές του (λεγόμενου) “ελεύθερου χρόνου”. Και μέσω αυτών των πρακτικών σε ευρύτερες περιοχές των κοινωνικών σχέσεων.

Εν τω μεταξύ ψάχνοντας το θέμα (έγινε ήδη μια σχετική ανοικτή συνέλευση απ’ τα μητροπολιτικά συμβούλια στην Αθήνα και υπάρχουν πολλά ακόμα ενδιαφέροντα να ερευνηθούν) διαπιστώνουμε μια άλλη διάσταση αυτών των εξελίξεων. Πολύ μακριά απ’ την βιομηχανία του “ελεύθερου χρόνου”, στην περιοχή των μαθηματικών αλλά και (σημαντικό) της κοινωνικής ανάλυσης, έχει δουλευτεί απ’ τη δεκαετία του ‘70 και μετά η γενική αναγωγή των κοινωνικών σχέσεων αντίθεσης / σύνθεσης σε “διαστάσεις παιχνιδιού”. Με την φιλοδοξία μιας *Θεωρίας των Πάντων*. Με προίκα την *Θεωρία παιγνίων* (μηδενικού αθροίσματος) του John Von Neumann του ‘44 (ο von Neumann είναι επίσης απ’ τους πρωτοπόρους θεμελειωτές της κυβερνητικής) ο John Nash (νόμμελ οικονομικών το ‘94) και οι επίγονοί του ξεκίνησαν απ’ την ταραγμένη (καταραμένη για την σταθερότητα του τότε συστήματος) δεκαετία του ‘70 και μετά, μια φιλόδοξη θεωρητική εκστρατεία εναντίον της *απροσδιοριστίας* των στρατηγικών που αναπτύσσουν οι οποιοδήποτε αντίπαλοι μεταξύ τους βαπτίζοντάς τους “παίκτες”. Πολύ γρήγορα η εξελιγμένη *Θεωρία παιγνίων* του Nash έγινε must μεταξύ των ειδικών των αφεντικών, ειδικά όσον αφορά την αναμονή και την πρόβλεψη *ισορροπιών* σε οποιονδήποτε ανταγωνισμό με πρακτικό όφελος.

Η υπόθεση αυτή έχει ήδη πολλές πλευρές (σε επίπεδο ενεργειών των “αναπτυγμένων” κρατών και των think tank των αφεντικών) που δεν μπορούμε (ούτε ξέρουμε ακόμα!) να εκθέσουμε εδώ. Υπάρχει όμως μια τουλάχιστον πτυχή της που “ενώνει” ουσιαστικά την θεωρητική ανάλυση του “παίζειν” από μαθηματικούς με τον τελευταίο “παίκτη” video game. Ένα καλώςίδο ανάμεσα στην πιο υψηλή θεωρία και την πιο ταπεινή καθημερινή ενασκόληση. Στην *Θεωρία Παιγνίων* (τόσο του von Neumann όσο και του Nash και των επόμενων) βασική προϋπόθεση είναι ο “ορθολογισμός των παικτών” στις αποφάσεις και τις επιλογές τους.

Είναι μεγάλη κουβέντα τί είναι “ορθολογισμός”. Δεν μας ενδιαφέρει σα φιλοσοφικό θέμα. Αντίθετα βρίσκουμε σημαντικό ότι μέσω των ηλεκτρονικών παιχνιδιών εισάγεται μαζικά η μαθητεία στον “μηχανικό ορθολογισμό” (των κυβερνητικών μηχανών). Η “ανάλυση” των ερεθισμάτων των συναισθημάτων (βασικό χαρακτηριστικό των video games) σε οποιαδήποτε γλώσσα προγραμματισμού και η κατασκευή μιας (μικρής έστω) γκάμας software των συγκινήσεων (του παίζειν) *επιβάλλει* χωρίς δεύτερη κουβέντα έναν συγκεκριμένο “ορθολογισμό” στο παίζειν και μέσω του παίζειν. Συνεπώς η βασική προϋπόθεση των θεωρητικών, ο “ορθολογισμός”, γίνεται αυτοεκπληρωμένη πρακτική την στιγμή που ο παίκτης βρίσκεται μπροστά στην οθόνη και “φτάνκει τον χαρακτήρα του”....

Στην ανοικτή συνέλευση των μητροπολιτικών έγινε, ανάμεσα σε άλλα, μια μικρή νύξη για την *μηχανοποίηση* των κανόνων που γίνεται μέσω των video games. Των κανόνων παιχνιδιού βέβαια... Τώρα όμως διαπιστώνουμε (με καθυστέρηση μερικών δεκαετιών βέβαια, όμως κάλλιο αργά παρά ποτέ!) πως οι “κανόνες παιχνιδιού” είναι κιόλας ένα γενικό μοντέλο συμπεριφορικού κοινωνικού ελέγχου που χρησιμοποιούν οι ειδικοί των αφεντικών.

Τί να πούμε περισσότερο εδώ; Δεν χωράει τίποτα. Βάζουμε το θέμα στα υποψηφ, και θα επανέλθουμε όταν τα καταφέρουμε.

4. Σε γενικές γραμμές μπορεί να υποστηριχτεί ότι τα μμε δεν λένε “ψέμματα”, χωρίς αυτό να σημαίνει πως λένε “αλήθεια”.

Μια σχέση μεσολάβησης, πολύ απλά, δεν μπορεί να είναι αληθής ή ψευδής. Αυτό που μπορεί να κάνει είναι να συμβαίνει ή να μην συμβαίνει. Άπαξ και συμβαίνει, η αλήθεια ή το ψέμα αυτών που λέγονται, εκπέμπονται, κλπ περνάει σε δεύτερη μοίρα. Όποιος λοιπόν επιλέγει από την αρχή να μη βλέπει στα μμε ενεργητικούς παντοδύναμους “νομπούς” και παθητικούς παρασυρμένους “δέκτες”, αλλά κοινωνικές σχέσεις που μεσολαβούνται, έχει εκ των πραγμάτων επιλέξει να μη θέτει την ερώτηση περί “αλήθειας” και “ψέματος”. Και μπορεί να χαρεί γι’ αυτό: Από τις κεντρικές έγνοιες των μμε, είναι να θέτουν τα ίδια το δίλημμα περί αλήθειας ή ψέματος, να το μετατρέπουν στο ένα και μοναδικό επίπεδο αποδεκτής κριτικής...

5. Τα μμε δεν είναι παντοδύναμα. Το να υποστηρίζει κανείς ότι τα μέσα είναι τάχα μου “παντοδύναμα”, οδηγεί νομοτελειακά στην ήττα - δε χρειάζεται να προσπαθεί κανείς για τίποτα: τα μέσα, άρα και το σύστημα που τα ελέγχει, είναι παντοδύναμα. Αυτή η άποψη εκφράζεται από διάφορες μεριές, με ιδιαίτερη ζέση μάλιστα όταν πρόκειται για “θεωρίες περί διαφήμισης”. Αν θέλουμε να θρούμε διάφορους φορείς της συγκεκριμένης άποψης, δίχως να χρειαστεί να ψάξουμε

και πολύ, θα θρούμε: Πρώτον, επίσημα κόμματα και ακαδημαϊκούς θεσμούς. Δεύτερον, τη συντριπτική πλειοψηφία της αριστεράς και της άκρας αριστεράς. Τρίτον, τους ίδιους τους δημοσιογράφους, εκτός από τους πιο “ψαγμένους” που πήγανε στο πανεπιστήμιο και διαβάσανε Ρολάν Μπάρτ με το ζορί.

Κατά πρώτον, τέτοιες απόψεις στέκονται αμήχανες απέναντι στην ύπαρξη όλων αυτών των υποκειμένων που αντιτίθενται στο σύστημα. Αν τα μμε είναι “παντοδύναμα”, πώς και τους ξεφεύγουν τόσο πολλοί; Είναι πιο έξυπνοι; Είναι πιο τυχεροί; Είναι πιο μάγκες;

Κατά δεύτερον, τέτοιες απόψεις αφήνουν τα “καθήκοντα του επαναστάτη” να αιωρούνται μεταξύ ανυπαρξίας και παραφουσκώματος. Δηλαδή, όχι μόνο αυτοί οι τύποι (οι υπέροχοι “εμείς”) τη γλυτώσαν-αμε από την “παντοδυναμία” των μμε με κάποιο τρόπο, αλλά θα γλυτώσουν-ουμε και τους υπόλοιπους που δεν ήταν τόσο τυχεροί ή τόσο έξυπνοι. Πώς θα τους γλυτώσουμε; Με την ορθότητα του λόγου μας; Με την καθαρότητα των πράξεών μας; Δυστυχώς η εμπειρία δείχνει ότι πάσχουμε παραδοσιακά και στους δύο τομείς, άσε που τα μμε εξ ορισμού υπερέχουν (αφού είναι παντοδύναμα). Οπότε;

αποσπάσματα από 8σέλιδη έκδοση της ομάδας ΜΗΔΕΝ ΑΠΕΙΡΟ με τίτλο να καταστρέψουμε την πληροφορία

Μπορεί να είναι γενική συνθήκη στον πρώτο κόσμο η γητεία της βλακείας και της απλοϊκότητας... Είναι όμως δυνατόν μέσα στις όποιες αντικαθεστωτικές αντιλήψεις να αναβιώνουν ιδέες και πρακτικές του 19ου αιώνα; Όλα είναι πιθανά στους άθλιους καιρούς μας, και τίποτα δεν μπορεί να αποκλεισθεί. Ωστόσο οι “αυτοαναφλεγόμενες επιστολές” που ταχυδρομήθηκαν σε επιφανή στελέχη της ευρωπαϊκής γραφειοκρατίας στα τέλη της περασμένης χρονιάς παραείναι παράξενες για να είναι αληθινές. Είναι δυνατόν να πιστεύει κανείς πως αν τσαλακωθεί ο οποιοσδήποτε αξιωματούχος της οποιασδήποτε καπιταλιστικής γραφειοκρατίας, εθνικής ή διεθνικής, θα κάνει το σύστημα έστω και ένα δέκατο του χιλιοστού πίσω; Υπάρχει ακόμα κάποιος που θέλει να σκοτώσει τον τσάρο για να ελευθερώσει το πόπολο; Ξανά;

Λέμε και πάλι πως τίποτα δεν αποκλείεται. Το γεγονός είναι πως η ιταλική αστυνομία (και διπλά της κάμποσες ακόμα ευρωπαϊκές) έβγαλε το συμπέρασμα πως οι αυτοαναφλεγόμενες επιστολές είναι δουλειά κάποιων (ιταλών) αναρχικών... Και αμέσως βρήκαν (γιατί, δεν είχαν;) δουλειά οι διάφορες “αντι”τρομοκρατικές υπηρεσίες.

Δεν είμαστε οι καταλληλότεροι να υπερασπίσουμε τους ιταλούς αναρχικούς, πολλώ μάλλον που τα καταφέρνουν και μόνοι τους. Η ιταλική αστυνομία έχει γράψει λαμπρές σελίδες προβοκατσιών, πολύ πιο αιματηρών και σκοτεινών. Και ποιά αστυνομία δεν έχει δοκιμάσει ή πετύχει κάτι ανάλογο; Κάποιες άλλες “επικίνδυνες επιστολές”, με άνθρωρα εκείνες, που αποδίδονταν στο μυστηριώδες δίκτυο της αλ κάιντα, αποδείχθηκαν δουλειά συνεργατών της εία. Αυτά είναι δεδομένα (του 20ου και του 21ου αιώνα) και τα γνωρίζουν τόσο πολλοί...

Ποιός δεν θα τα λάμβανε υπόψην του; Ποιός;

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ ΔΥΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

...Εστιάζουμε στις κοινωνικές σχέσεις που αποτελούν πλέον κοινοτοπία στον “αναπτυγμένο” καπιταλιστικό κόσμο. Εστιάζουμε μάλλον σε “περιοχές” του καπιταλιστικού τρόπου ζωής, προσπαθώντας περισσότερο να αποδώσουμε μια συνολικότερη κατάσταση (όσο αυτό είναι δυνατόν και είμαστε σε θέση να το κάνουμε) και λιγότερο να εξετάσουμε την κάθε μία “περιοχή” αναλυτικά....

...Εισαγωγικά θα πρέπει επίσης να ξεκαθαρίσουμε πως δεν αναφερόμαστε σε όλα τα στοιχεία που συνθέτουν αυτή την συνθήκη αλλά σε αυτά που μας φαίνονται πιο προσιτά από μια εμπειρική ματιά. Μιλάμε για την εργασία, την κατανάλωση και τις ταυτότητες που συγκροτούν τα διάφορα

προβολή video



υποκείμενα στη μητρόπολη, ταυτότητες που προέρχονται κατά κύριο λόγο από την κατανάλωση.

Εμείς αντιλαμβανόμαστε την μητρόπολη ως δέσμες κοινωνικών σχέσεων με μεγάλη αλληλουσύνδεση μεταξύ τους. Σχέσεις οι οποίες εκφράζονται στις περιοχές που αναφέραμε παραπάνω, καθώς και σε άλλες. Θεωρούμε πως οι καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις του σήμερα (όσο κάτι τέτοιο είναι δόκιμο) είναι ιστορικά και κοινωνικά προσδιορισμένο προϊόν. Αποτελούν την αφομοίωση των όποιων αρνήσεων των κινήματων του παρελθόντος καθώς και τα καπιταλιστικά “άλλατα προς τα εμπρός”, όποτε τα αφεντικά και τα κράτη τους απειλήθηκαν τόσο οριακά ώστε να επιχειρήσουν κάτι τέτοιο.

Ένα παράδειγμα ίσως να κάνει πιο κατανοητό αυτό που λέμε. Ο οξύτατος ανταγωνισμός που αναπτύχθηκε στις

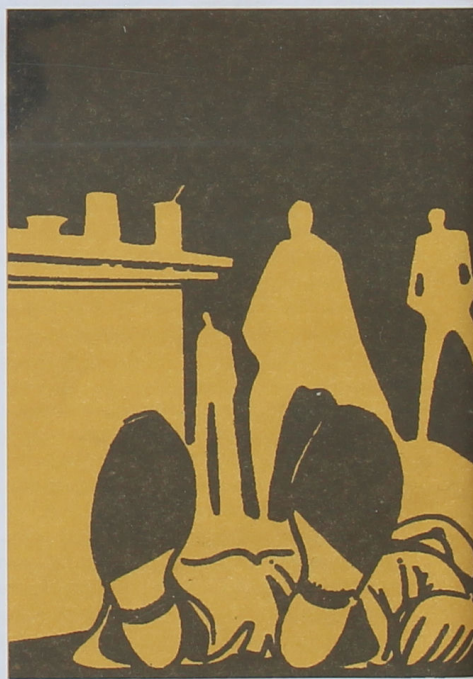
Θεατρικό

κυριακή 11 ιανουαρίου, στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περισσότεριον

δεκαετίες ‘60-’70 (ανάμεσα σε άλλα πεδία και στην παραγωγή) ανασχέθηκε από τα αφεντικά και τα κράτη καταρχήν με ανοιχτή τρομοκρατία και καταστολή, καθώς επίσης και με την παραγωγικά αναδιάρθρωση που είναι σε εξέλιξη. Χρειάστηκε όμως μια σύνθεση περιοχών της εργασίας με αυτή της κατανάλωσης ώστε αυτός που θα δουλεύει στα γυαλιστερά κάτεργα των υπηρεσιών να κλείνει το μάτι στις υποσχέσεις του κόσμου των εμπορευμάτων και των φρετιχισμών του. Να συγκροτείται μέσω αυτών ώστε να υπάρχει μια γενική ευρυνμία και όχι “φασαρία”. Εκεί που αρχίζει η δική μας “δουλειά” είναι, λαμβάνοντας υπόψην τόσο τα πεπραγμένα των αφεντικών όσο και τις αρνήσεις εναντίον τους, να προσπαθήσουμε να στρέψουμε αυτές τις σχέσεις εναντίον τους.

από τους “διαρρηκτές της στοιχειωμένης πόλης”

απόσπασμα από 16σέλιδη μπροσουρά που μοιράστηκε πριν την εκδήλωση



απαραίτητη επισήμηση Ένας αναγνώστης μας ενημέρωσε πως ο ισραηλινός δημοσιογράφος Άμος ΟΖ (τον οποίο στο προηγούμενο τεύχος χαρακτηρίσαμε σαν “ριζοσπάστη αντιισιονιστή”) δεν είναι καθόλου τέτοιος. Είναι (κατά τον αναγνώστη) κάτι προς το “ανθρωπιστικό” και ισραηλινόπατριωτικό ταυτόχρονα. Επειδή δεν γνωρίζουμε κάτι σίγουρο για τον εν λόγω δημοσιογράφο, δημοσιοποιούμε (και μέσα στην άγνοιά μας δεχόμαστε) αυτήν την διόρθωση του αναγνώστη. Και τον ευχαριστούμε (με δεδομένες τις υπόλοιπες διαφωνίες μας).